

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

நம்பெருமாள் விஜயம்

(மலர் - 22)

May 2008

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
“ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன்” க. ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (உத்தர பாகம்)
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்
4. முமுக்ஷுப்படி
5. திருவெழுகூற்றிருக்கை
6. திருமாலை

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் - உத்தர பாகம்

(பகுதி - 8)

81. யஸ்ய அஸ்மி பத்யு: ந தம் அந்தரேமி ஸ்ரீரங்க துங்க ஆயதநே சயாநம்

ஸ்வபாவ தாஸ்யேந ச ய: அஹம் அஸ்மி ஸ ஸந் யஜே ஜ்ஞாநமயை: மகை: தம்

பொருள் - எந்த ஒரு எம்பெருமானுக்கு நான் இயல்பாகவே அடிமையாக உள்ளேனோ, எந்த ஒரு எம்பெருமான் திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் கண்வளர்கிறானோ, அந்தப் பெரியபெருமானை நீங்கமாட்டேன். நான் இயல்பாகவே உள்ள அடிமைத்தனம் காரணமாக எவ்விதம் அடிமையாக உள்ளேனோ, அந்த அடிமையாகவே இருந்து கொண்டு, பெரியபெருமானை ஞானம் என்னும் யாகம் கொண்டு ஆராதிப்பேன்.

82. ஆயு: ப்ரஜாநாம் அம்ருதம் ஸுராணாம்

ரங்கேச்வரம் த்வாம் சரணம் ப்ரபத்யே

மாம் ப்ரஹ்மணே அஸ்மை மஹஸே

ததர்த்தம் ப்ரத்யஞ்சம் ஏநம் யுநஜை பரஸ்மை

பொருள் - திருவரங்கா! இந்த உலகில் உள்ள அனைவருக்கும் ரக்ஷகனாகவும், தேவர்களால் எப்போதும் அனுபவிக்கப்பட்டபடி உள்ளவனாகவும், திருவரங்கத்தின் தலைவனாகவும் உள்ள உன்னைச் சரணம் அடைகிறேன். பரப்ரஹ்மமாகவும், தேஜோமயமாகவும் உள்ள பெரியபெருமாளின் பொருட்டு - அவனது அடிமையான ஜீவாத்மாவாகிய நான் என்னை அவனுக்குக் கொடுப்பேனாக.

83. ஆர்த்திம் திதீர்ஷுரத ரங்கபதே தநாயந்

ஆத்மம்பரி: விவிதிஷு: நிஜதாஸ்ய காம்யந்

ஜ்ஞாநீ இதி அமுந் ஸமமதா: ஸமம்

அத்யுதாராந் கீதாஸு தேவ பவத் ஆச்ரயண உபகாராந்

பொருள் - திருவரங்கனே! செல்வங்களை இழந்து அவற்றை மீண்டும் அடைய எண்ணுபவர்கள் (ஆர்த்தர்கள்), புதியதாகச் செல்வம் பெற எண்ணுபவர்கள், ஆத்மாவின் உண்மையான தன்மையை அறிந்து கொள்ள எண்ணுபவர்கள், ஆத்மாவைப் பற்றி அறிந்து, அந்த ஆத்மாவின் இயல்பான தன்மையாகிய "ஆத்மா பரம்பொருளுக்கே அடிமை" என்று இருக்கும் ஞானிகள் ஆகியோர் தங்கள் விருப்பங்களுக்கு உன்னை அடிபணிவதையே மார்க்கம் என்று கொள்கின்றனர். இப்படியாகப் புண்ணியம் செய்த இவர்களைப் பற்றித் தெளிவாக வேறுபடுத்தி, ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையில் கூற திருவுள்ளம் கொண்டாய் போலும்.

விளக்கம் - ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையில் (7-16) - சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநா: ஸுக்ருதிந: அர்ஜுந: ஆர்த்த: ஜிஜ்ஞாஸு: அர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ ச பரதர்ஷப - புண்ணியம் நிறைந்தவர்கள் நான்கு வகைப்படுவர். இவர்கள் என்னையே சரணம் என்று புகுந்து என்னை உபாஸிக்கின்றனர். இவர்கள் - செல்வம் இழந்து வருத்தத்தில் உள்ளவர்கள், ஞானம் பெற விரும்புவவர்கள், செல்வம் பெற விரும்புவவர்கள் மற்றும் என்னை உணர்ந்தவர்கள் ஆவர் - என்று கண்ணன் கூறியதை இங்கு அருளிச்செய்தார்.

84. நித்யம் காம்யம் பரம் அபி கதிசித் த்வயி அத்யாத்ம ஸ்வமதிபி: அமமா:
ந்யஸ்ய அஸங்கா விதததி விஹிதம் ஸ்ரீரங்க இந்தோ! விதததி ந ச தே

பொருள் - ஸ்ரீரங்கத்தின் சந்த்ரனே! ஒரு சிலர் தங்களின் ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடி உண்டான ஞானம் காரணமாக மமகாரம் அற்றவர்களாக, கர்மபலனில் தொடர்பு கொள்ளாதவர்களாக, உன்னிடம் தாங்கள் செய்யும் கர்மங்களை வைத்து வாழ்கின்றனர். இவர்கள் நித்ய கர்மம், காம்ய கர்மம் மற்றும் நைமித்திக கர்மம் என்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறும் கர்மங்களை இயற்றியவர்களாகிறார்கள். ஆனால் பற்று வைக்காத காரணத்தால், அவற்றை இயற்றாதவர்கள் என்றும் ஆகிறார்கள்.

விளக்கம் - உண்மையில் இவர்கள் கர்மங்கள் இயற்றியபோதிலும், அந்தப் பலன்களில் பற்று வைக்காத காரணத்தினால், அந்தக் கர்மங்கள் இவர்களைப் பந்தப்படுத்துவதில்லை. ஆக இவர்கள் கர்மங்கள் இயற்றியபோதிலும், இயற்றாதவர்கள் என்றே ஆகிறது.

85. ப்ரத்யஞ்சம் ஸ்வம் பஞ்சவிம்சம் பராச:
ஸஞ்சக்ஷாணா: தத்வராசே: விவிச்ய
யுஜ்ஞாநாச்சர்த்தம்பராயாம் ஸ்வபுத்தௌ
ஸ்வம் வா த்வாம் வா ரங்கநாத ஆப்நுவந்தி

பொருள் - ஸ்ரீரங்கநாதா! ஒரு சிலர், தானாகவே ப்ரகாசிக்கும் தன்மை கொண்ட ஜீவாத்மாவை மற்ற தத்துவங்களிலிருந்து பிரித்து அறிந்து, இந்த ஆத்மாவை இருபத்துஐந்தாவது தத்துவமாக உணர்கின்றனர். சந்தேகத்துடன் கூடிய ஞானம், தவறாக எதனையும் அறிகின்ற ஞானம் ஆகியவற்றை கைவிட்டவர்களாக, உண்மையான அறிவுடன் கூடியவர்களாக, தங்களது புத்தியில் ஜீவாத்மாவை நிலைநிறுத்தி த்யானிக்கின்றனர். இவர்கள் தங்களது ஆத்மாவின் அனுபவம் கிட்டப்பெறுகின்றனர். ஆனால் ஒரு சிலர் உன்னையே த்யானித்து, உனது அனுபவத்தை அடைகின்றனர்.

விளக்கம் - இருபத்துஐந்தாவது தத்துவம் என்பது என்ன? ப்ரக்ருதி, மஹத், அஹங்காரம், ஐந்து தந்மாத்தரைகள், ஐந்து பூதங்கள், ஐந்து கர்ம இந்த்ரியங்கள், ஐந்து ஞான இந்த்ரியங்கள், மனம் ஆகிய இருபத்துநாலு தத்துவங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட ஜீவனே இருபத்துஐந்தாவது தத்துவம் எனப்படுகிறான். ஆத்ம அனுபவம் என்பது கைவல்யம் ஆகும்.

86. அத ம்ருதித கஷாயா: கேசித் ஆஜாந தாஸ்ய
த்வரித சிதிலசித்தா: கீர்த்தி சிந்தா நமஸ்யா:
விதத்தி நநு பாரம் பக்திநிக்நா: லபந்தே த்வயி கில
ததமே த்வம் தேஷு ரங்கேந்த்ர கிம் தத்

பொருள் - ஸ்ரீரங்கநாதா! ஒரு சிலர் தங்களது பாவங்கள் அனைத்தும் நீங்கப் பெற்றவர்களாக, இயல்பாகவே உள்ள கைங்கர்ய நிலையை உணர்ந்து உன்னைக் குறித்து எதற்கும் பதற்றம் கொண்டபடி உள்ளவர்களாக, உன்னை நினைத்தே உள்ளம் வாடியவர்களாக உள்ளார்கள். இவர்கள் உன்னைக் குறித்து ஸங்கீர்த்தநம், த்யானம், நமஸ்காரம் ஆகியவற்றைச் செய்தபடியே உள்ளனர். இதனால் பக்தி பரவசம் அடைந்து, மிகவும் உயர்ந்த இலக்காகவும் அடையத்தக்க இலக்காகவும் உள்ள உன்னை அடைகின்றனர். இவர்கள் உன்னிடம் எப்போதும் நிலைக்கின்றனர் என்பது உண்மை. ஆனால் இவர்களிடம் நீ எப்போதும் நிலையாக உள்ளாயாமே? இது எப்படி?

87. உபாதத்தே ஸத்தா ஸ்திதி நியமந ஆத்யை: சித் அசிதௌ
ஸ்வம் உத்திச்ய ஸ்ரீமாந் இதி வததி வாக் ஒளபநிஷதீ
உபாய உபேயத்வே தத் இஹ தவ தத்வம் ந து குணௌ
அத: த்வாம் ஸ்ரீரங்கேசய! சரணம் அவ்யாஜம் அபஜம்

பொருள் - திருவரங்கத்தில் சயனித்துள்ளவனே! உபநிஷத் வரிகள் என்ன கூறுகின்றன என்றால் - சேதனங்கள் மற்றும் அசேதனங்கள் ஆகியவற்றைப் படைத்தல், காத்தல், நியமித்தல் முதலானவற்றை எம்பெருமான் தனக்காகவே செய்கிறான் - என்பதாகும். எனவே அனைத்தாலும் அடையப்படும் இலக்காக நீயே உள்ளாய், அந்த இலக்கை அடையும் உபாயமாகவும் நீயே உள்ளாய். இப்படி இலக்காகவும், உபாயமாகவும் நீ உள்ளது உனது ஸ்வரூபமாகவே உள்ளது அன்றி, இவை உனது குணங்கள் அல்ல. இவ்விதம் நீயே இலக்காகவும், உபாயமாகவும் உள்ளதால், வேறு கதியில்லாமல் நான் உன்னையே சரணம் புகுந்தேன்.

88. படுநா ஏகவராடிகா இவ கல்ப்தா ஸ்தலயோ: காகணிகா ஸுவர்ண கோட்யோ:
பவமோக்ஷணயோ: த்வயா ஏவ ஜந்து: க்ரியதே ரங்கநிதே! த்வம் ஏவ பாஹி

பொருள் - திருவரங்கத்தின் அதிபதியே! ஒரு தேசத்தின் அரசன் மூலமாக ஒரு நாட்டில் ஒரு குறிப்பிட்ட வஸ்துவானது காலணா என்னும் மதிப்பும், சற்று காலம் கழித்து அதே வஸ்து ஒரு சுவரன் தங்கத்தின் மதிப்பும் பெறக்கூடும். அந்த அரசனையார் கேட்க இயலும்? இது போன்று, ஜீவன் உன்னால் ஸம்ஸாரத்திலும் ஆட்படுகிறான், முக்தியும் பெறுகிறான். உன்னைக் கேட்பது யார்? ஆகவே என்னை நீயே காக்க வேண்டும்.

89. ஜ்ஞாந க்ரியா பஜந ஸமத் அகிஞ்சந: அஹம்
இச்சா அதிகார சகந அநுசய அநபிஜ்ஞ:
ரங்கேச! பூர்ணவ்ருஜிந: சரணம் பவேதி
மௌர்க்க்யாத் ப்ரவீமி மநஸா விஷய ஆகுலேந

பொருள் - திருவரங்கனே! ஞானயோகம், கர்மயோகம், பக்தியோகம் முதலான உயர்ந்த செல்வங்கள் ஏதும் இல்லாதவனாக; முமுக்ஷுத்வம் (மோக்ஷ விருப்பம்), ப்ரபத்தியைச் செய்வதற்கும் சக்தி இல்லாதவனாக; எனக்கு உதவ வேறு யாராலும் இயலாது என்று அறியாதவனாக; சூழ்ந்துள்ள பாவக்குவியல்களை உடையவனாக நான் உள்ளேன். எனது மூர்க்கத்தனம் காரணமாக, மூர்க்கர்கள் கலங்கிய உள்ளத்துடன் பிதற்றுவது போன்று எனது உள்ளத்திடம், "திருவரங்கனைச் சரணம் புகுவாயாக", என்று பிதற்றினேன்.

90. த்வயி ஸதி புருஷார்த்தே மத்பரே ச அஹம்
ஆத்மக்ஷயகர குஹநார்த்தாந் ச்ரத்ததத் ரங்கசந்த்ர
ஜநம் அகிலம் அஹம்யு: வஞ்சயாமி த்வத்
ஆத்ம ப்ரதிம பவத் அநந்ய ஜ்ஞாநிவத் தேசிக: ஸந்

பொருள் - திருவரங்கத்தின் சந்திரனே! அனைத்து விதமான புருஷார்த்தமாகவும், என்னைப் பெறுவதற்கு மிகவும் ஆவலாக உள்ளவனாகவும் நீ இருக்கிறாய். இப்படி உள்ளபோது நான் செய்வது என்ன? எனது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு நாசத்தை ஏற்படுத்தவல்ல போலியான உலக விஷயங்களில் எனது மனதைத் திருப்பியும், அவற்றை மிகவும் விரும்பியும், அஹங்காரம் தலைக்கேறியவனாகவும் உள்ளேன். மேலும் - கீதையில் நீ அருளிச் செய்தபடி உனது ஆத்மாவாக உள்ள ஞானி நான் என்றும், உன்னை விட மாறுபடாத ஆசார்யன் நான் என்றும் அனைவருக்கும் கூறிக்கொண்டு, அவர்களை வஞ்சிப்பவனாகவும் உள்ளேன்.

ஸ்ரீபராசரபட்டர் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 22)

அதிகரணம் - 7 - ஸம்ப்ருயதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - கட உபநிஷத்தில் உள்ள ஸம்ப்ருதி என்னும் தன்மை, த்யுவ்யாப்தி என்னும் தன்மை ஆகியவை அனைத்து வித்யைகளிலும் உபாஸிக்க வேண்டியவை அல்ல என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

3-3-23 ஸம்ப்ருதி த்யுவ்யாப்தி அபி ச அத:

பொருள் - அனைத்து வல்லமையுடன் இருத்தல் (ஸம்ப்ருதி), த்யுலோகம் என்னும் தேவலோகத்தில் பரவி நிற்கை (த்யுவ்யாப்தி) ஆகியவய் ஒரு இடத்துடன் தொடர்பு கொண்டவை என்பதால்.

விஷயம் - தைத்திரீயத்திலும், ராணாயணீய கிலயத்திலும் - ப்ரஹ்ம ஜ்யேஷ்டா வீர்யா ஸம்ப்ருதாநி ப்ரஹ்மாக்ரே ஜ்யேஷ்டம் திவமாததாந ப்ரஹ்ம பூதாநாம் ப்ரதமோத ஜஜ்ஞே தேநார்ஹதி ப்ரஹ்மணா ஸ்பர்த்திதும் க: - ப்ரஹ்மத்திடம் அனைத்து வீர்யங்களும் உள்ளன; எல்லையற்ற காலங்கள் புகழுடன் உள்ள ப்ரஹ்மம் தேவலோகத்தை வ்யாபித்துள்ளது; ப்ரஹ்மமே அனைத்து பூதங்களுக்கும் முதன்மையாக உள்ளது; இதனுடன் யார் போட்டியிட முடியும் - என்று கூறப்பட்டது. இதன் மூலம் ப்ரஹ்மம் அனைத்து வீர்யங்களும் நிறைந்தது; தேவலோகத்தை வ்யாபித்துள்ளது என்று உணர்த்தப்பட்டது.

சந்தேகம் - இந்த இரண்டு தன்மைகளும் அனைத்து வித்யைகளிலும் படிக்கப்படவேண்டுமா? அல்லது அவசியம் இல்லையா?

பூர்வபகஷம் - இந்த இரண்டு தன்மைகளும் எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட உபாஸனத்தையும் தொடங்காமல், பொதுவாக உள்ளது போன்றே கூறப்பட்டது காண்க. ஆகவே இவற்றை அனைத்து வித்யைகளிலும் சேர்த்துப் படிப்பதே முறையாகும்.

ஸித்தாந்தம் - ஸம்ப்ருதி, த்யுவ்யாப்தி ஆகிய இரண்டும் ஸமாஹார த்வந்த்வம் எனப்படும். அதாவது, ஒன்றே ஆகும். இதன் பொருள் - எங்கெங்கு ஸம்ப்ருதி மற்றும் த்யுவ்யாப்தி ஆகிய இரண்டும் சேர இயலுமோ, அந்தந்த இடங்களுக்கு மட்டுமே இவை கூறப்படும் (ஒன்றில்லாமல் மற்றது என்ற பேச்சுக்கே இடம் இல்லை). ஆக அந்தந்த வித்யைகளில் மட்டுமே இவை இரண்டையும் கொள்ளமுடியும் அல்லாது அனைத்து வித்யைகளிலும் அல்ல.

பூர்வபகஷம் - இந்த இரண்டும் ஒரு குறிப்பிட்ட உபாஸனம் குறித்துக் கூறப்படவில்லை என்று கூறும்போது, இவை ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் மட்டுமே கொள்ளத்தக்கவை என்று எவ்விதம் கூற இயலும்?

ஸித்தாந்தம் - ஸ்வயமாக உள்ள சாமர்த்யம் காரணமாக ஆகும். இதயத்தில் வ்யாபித்து நிற்பவன் என்று கூறும் வித்யையில் வ்யாபிக்கப்பட்டுள்ள இடம் சிறியதாக உள்ளதால், தேவலோகத்தை வ்யாபித்தவன் என்னும் தன்மையை இந்த வித்யையில் (தஹரவித்யை) கூற இயலாது. மேலும் வீர்யங்களுடன் கூடிய தன்மை என்பதும் சிறிய இடங்களைக் குறித்துக் கூறப்படும் வித்யைகளில் வேறுவிதமாகவே கூறப்படவேண்டும். ஆக இந்த இரண்டு தன்மைகளும் (ஸம்ப்ருதி, த்யுவ்யாப்தி) ப்ரஹ்ம உபாஸகன், ப்ரஹ்மத்தை அற்பமான சிறிய இடங்களில் உள்ளதாக உபாஸிக்கும்போது கொள்ளத்தக்கவை அல்ல என்றாகிறது.

சாண்டில்ய வித்யை, தஹர வித்யை போன்ற வித்யைகளில் பின்வரும் வரிகள் உள்ளதைக் காணலாம்:

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-14-3) - ஜ்யாயாந் ப்ருதிவ்யா - பூமியைக் காட்டிலும் ப்ரஹ்மம் பெரியது.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-1-3) - யாவாந் வா அயம் ஆகாச: தாவநேஷ: அந்தர்ஹ்ருதய ஆகாச: - இதயத்தில் உள்ள ஆகாசம் என்று கூறப்படும் பரம்பொருள், வெளியே உள்ள ஆகாசம் போன்று பெரியது.

மேலே உள்ள வரிகள் உபாஸிக்கப்படும் ப்ரஹ்மத்தின் மெருமையைக் கூறுவதற்காக மட்டுமே உள்ளன.

ஸம்ப்ருயதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் - 9 - புருஷவித்யாதிகரணம்

விஷயம் - சாந்தோக்யத்திலும், தைத்திரீயத்திலும் முழங்கப்பட்ட புருஷவித்யைகளில் ரூபம் வேறுபடுவதால் அவை வெவ்வேறு வித்யைகள் என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

3-2-24 புருஷவித்யாயாம் அபி ச இதரேஷாம் அநாம்நாநாத்

பொருள் - புருஷவித்யையிலும் வேறுபாடு உள்ளது, ஒன்றில் உள்ள குணங்கள் மற்றொன்றில் இல்லாமையால்.

விஷயம் - தைத்திரீய உபநிஷத் - தஸ்யைவம் விதுஷோ யஜ்ஞஸ்யாத்மா யஜமாந: ச்ரத்தா பத்நீ சரீரமித்மமுரோ வேதிர்லோமாநி - முன்பு கூறப்பட்ட சரணாகதிக்கு ஆத்மா = எஜமானன், தெய்வபக்தி = தர்மபத்நீ, உடல் = ஸமித்து, மார்பு = யாகம் செய்யும் இடம், உடல் ரோமங்கள் = பரிஸ்தரணம் - என்று கூறியது. இதே புருஷவித்யையானது சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (3-16-1) - புருஷவாவ யஜ்ஞஸ்தஸ்ய யாநி சதுர்விம்சதி வர்ஷாணி - புருஷ ஆயுளின் 116 வருடங்களில் முதல் 24 வருடங்கள் - என்று கூறப்பட்டது.

சந்தேகம் - இந்த இரு புருஷவித்யைகளும் வெவ்வேறா? அல்லது ஒன்றா?

பூர்வபகஷம் - இரண்டு வித்யைகளுக்கும் பெயர் ஒன்றாகவே உள்ளது. இரண்டு வித்யைகளிலும் புருஷனின் உடல் உறுப்புக்களே யஜ்ஞத்தின் அங்கங்களாக ஒதப்பட்டதால் ரூபமும் ஒன்றே என ஆகிறது. தைத்திரீயத்தில் இந்த வித்யையின் பலன் கூறப்படவில்லை. ஆனால் சாந்தோக்யத்தில் (3-16-7) - ஷோடசம் வர்ஷசதம் ஜீவதி - பதினாறு நூறு வருடங்கள் இந்த உபாஸகன் வாழ்வான் - என்று கூறப்பட்ட பலனையே தைத்திரீயத்திலும் கொள்ளவேண்டும். இப்படியாகப் பல தன்மைகளிலும் இரண்டு வித்யைகள் ஒன்றே என ஆகிறது.

ஸித்தாந்தம் - இரண்டு சாகைகளிலும் ஓதப்பட்டுள்ள இந்த இரு வித்யைகளும் புருஷவித்யை என ஒரே பெயர் கொண்டுள்ளன என்றாலும், இரண்டும் வெவ்வேறு ஆகும். ஏன்? ஒரு சாகையில் ஓதப்பட்ட குணங்கள் மற்றொரு சாகையில் கூறப்படவில்லை என்பதால் ஆகும். இதனை விளக்குவோம்.

தைத்திரீயம் - யத்சாயம் ப்ராதர் மத்யந்திநம் ச தாநி ஸவநாநி - மாலை, காலை, மதியம் ஆகிய மூன்றும் ஸவநங்கள் - என்று கூறியது. இது போன்று சாந்தோக்யம் கூறவில்லை. சாந்தோக்யத்தில் மனிதனின் வாழ்வை மூன்றாகப் பிரித்து, அதுவே ஸவநங்கள் என்று கூறப்படுகின்றன (ஸவநம் என்பது ஒருநாள் சூரிய உதயம் முதல் மறுநாள் சூரிய உதயம் வரை உள்ள காலம் ஆகும்). சாந்தோக்யத்தில் அசிசிஷா எனப்படும் உண்பதில் உள்ள விருப்பமானது தீசைஷ என்று கூறப்படுகிறது. தைத்திரீயத்தில் இது போன்று இல்லை. சாந்தோக்யத்தில் கூறப்பட்ட பத்னி என்பது தைத்திரீயத்தில் வேறு பொருளில் கூறப்பட்டது. ஆகவே இரண்டு வித்யைகளிலும் ரூப வேறுபாடு உள்ளது. இது போன்று பலனும் இரண்டு வித்யைகளிலும் வெவ்வேறாகவே உள்ளது.

தைத்திரீயத்தில் இதற்கு முந்தைய பகுதியில் - ப்ரஹ்மணே த்வா மஹஸ ஓம் இதி ஆத்மாநம் யுஞ்ஜீத - ப்ரஹ்மத்தில் ஓம் என்று கூறி உனது ஆத்மாவை அதில் சேர்ப்பாயாக - என்று தொடங்கப்பட்டது. இதற்குப் பலனாக - ப்ரஹ்மணோ மஹிமாநமாப்நோதி - ப்ரஹ்மத்தின் மேன்மையை அடைகிறான் - என்று கூறப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து - தஸ்யைவம் விதுஷ - இப்படியாக அறிந்தவன் - என்று தொடங்கி கூறப்பட்ட புருஷவித்யை, அந்த ப்ரஹ்ம உபாஸனையையே யஜ்ஞமாக உருவகப்படுத்திக் கூறப்படுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். ஆக இங்கு ப்ரஹ்மவித்யையுடன் தொடர்பு உள்ளதால், ப்ரஹ்மத்தை அடைவதே பலனாகக் கூறப்பட்டது என்று கொள்ளவேண்டும். பூர்வமீமாம்ஸம் - பலவத்ஸந்நிதாவபலம் ததங்கம் - இரண்டு விஷயங்கள் கூறப்பட்டு, ஒன்றுக்குப் பலன் கூறப்பட்டு, மற்றதற்கு பலன் கூறப்படாமல் இருந்தது என்றால், பலன் கூறப்படாத ஒன்று பலன் கூறப்பட்டதன் அங்கம் என்று கொள்ளவேண்டும் - என்றது. இதன்படி தைத்திரீயத்தில் கூறப்பட்ட புருஷவித்யை என்பது ப்ரஹ்மவித்யையின் அங்கமாகிறது. ஆக இந்தப் புருஷவித்யையின் பலனாக ப்ரஹ்மமே கூறப்பட்டதாக ஆகிறது.

சாந்தோக்யத்தில் புருஷவித்யையின் பலனாக நீண்ட ஆயுள் கூறப்பட்டது. ஆக ரூப வேறுபாடு மட்டும் அல்லாமல், பலனிலும் வேறுபாடு உள்ளது. எனவே

இரண்டு வித்யைகளிலும் வேறுபாடு உள்ளது. ஆக ஒன்றில் கூறப்பட்ட குணங்கள் மற்றதில் கூறப்படவில்லை.

புருஷவித்யாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேதே ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 22)

7. முமுக்ஷுத்வ அதிகாரம்

(மோக்ஷ விருப்பம் பற்றிய விஷயங்களைக் கூறுதல்)

கால ஆவர்த்தாந் ப்ரக்ருதி விக்ருதீ: காமபோகேஷு தோஷாந்
ஜ்வாலா கர்த்த ப்ரதிம துரித உதர்க்க துக்க அநுபூதிம்
யாதாதத்யம் ஸ்வபரிநியதம் யச்ச திவ்யம் பதம் தத்
காராகல்பம் வபுரபி விதந் கஸ்திதிசேஷத பந்தம்

பொருள் - சுழல் போன்று மீண்டும் மீண்டும் வருகின்ற காலங்கள், ப்ரக்ருதி மற்றும் அதன் மாற்றமான மஹத் போன்ற தத்துவங்கள், இந்த உலகம் மற்றும் அந்த உலகம் ஆகியவற்றில் உள்ள சுகங்களில் மறைந்துள்ள தோஷங்கள், நெருப்பால் நிரம்பியுள்ள குழியாக உள்ள பாவங்களின் பலனாக வருகின்றன துன்பங்கள், தன்னிடமும் எம்பெருமானிடமும் எப்போதும் உள்ள ஸ்வபாவங்கள், மிகவும் மேன்மையான பரமபதம், சிறை போன்ற இந்த உடல் - இப்படிப்பட்ட பலவற்றையும் அறிந்த யார் ஒருவன், இந்த ஸம்ஸார பந்தத்தை விரும்புவான்?

ஜீவன் வேறு, உடல் வேறு, ஈச்வரன் வேறு என்று ஏன் அறிய வேண்டும்

இப்படி இவ்வர்த்தங்களை அத்யாத்ம சாஸ்த்ரங்களாலே தெளிந்து ஸ்வயம் ப்ரகாசாத்வ ஞாத்ருத்வ கர்த்த்ருத்வ போக்த்ருத்வ சரீரித்வ அணுத்வ நித்யத்வ நிரவயவத்வ ச்சேதந தஹந க்லேதந சோஷணாத்யநர்ஹத்வ வ்ருத்திஹ்ரஸா ரஹித ஸ்வரூபத்வாதிகளாலே ஆத்மாவுக்கு விசேஷணபூத தேஹேந்த்ரியாதி வைலக்ஷண்யத்தைக் கண்டு, இவனுடைய பரலோகமந தேஹாந்தரப்ராப்தி யோக்யத்வநிச்சயத்தாலே ஸாமாந்யேந லோகோத்தீர்ண புருஷார்த்தயோக்யராய், நரக பதநாதி ஜந்மாந்தர க்லேசங்களுக்கு அஞ்சி அவற்றின் காரணங்களான கர்மங்களினின்றும் நிவ்ருத்தராய், ஆதேயத்வ விதேயத்வ சேஷத்வ அல்பசக்தித்வ

அணுவ்வ அஜ்ஞான ஸம்சய விபர்யய துக்காதியோக்யத்வ அசுபாச்ரயத்வாதிகளாலே உண்டான விசேஷ்யபூத ஈச்வர வ்யாவ்ருத்திநிச்சயத்தாலே பகவத்கைங்கர்யரூபமான ஸ்வரூப ப்ராப்த வைபவத்தை அபேக்ஷிக்கைக்கு யோக்யராய்

விளக்கம் - இப்படியாக ஆத்மாவைப் பற்றிக் கூறுகின்ற சாஸ்த்ரங்கள் மூலமாக ஒருவன் மேலே கூறப்பட்ட பலவற்றையும் அறிந்து கொள்ளவேண்டும். ஆத்மாதானகவே ப்ரகாசிக்கக் கூடியவன், அனைத்தையும் அறியவல்லவன், செயல்களைச் செய்வவன், அனுபவிப்பவன், இந்த உடலை இவைகளுக்குத் துணையாகக் கொண்டவன் என்று அறிய வேண்டும். ஆத்மா என்பது அணு அளவே; அழியாமல் எப்போதும் உள்ளது; உடல் உறுப்புகள் அற்றது; இதனை அறுக்கவோ, எரிக்கவோ, காயப்படுத்தவோ, உலர வைக்கவோ அல்லது வேறு எந்த வகையிலும் மாற்றவோ இயலாது என்று அறியவேண்டும். மேலும் ஆத்மா சுருங்குவதோ விரிவதோ இல்லை. இப்படியாக உள்ள தன்மைகள் மூலமாக ஆத்மாவானது உடலை விட்டு மாறுபட்டு நிற்கிறது. இத்தகைய ஆத்மாவானது வேறு உடலையோ அல்லது வேறு உலகத்திற்குச் சென்று அங்கு வேறு உடலையோ எடுக்கவல்லது என்று அறியும் ஒருவன், இந்த உலகில் காணப்படும் பலன்களைக் காட்டிலும் வேறு உயர்ந்த பலன்கள் இருக்கின்றன என்று அறிகிறான். அவன் நரகத்தில் விழுந்து படும் துன்பங்களை எண்ணியும், அடுத்த பிறவியை எடுத்தால் படக்கூடிய துன்பங்களை எண்ணியும், அந்தத் துன்பங்களை உண்டாக்கவல்ல பாவங்களை உண்டாக்கும் செயல்களைத் தவிர்க்கிறான். தான் ஈச்வரனால் காக்கப்பட்டும் நியமிக்கப்பட்டும் உள்ளபோதிலும் தான் மிகவும் அற்பமானவன், அறியாமையால் சூழப்பட்டவன், சந்தேகம் நிரம்பியவன், பிழைகள் செய்வவன், துன்பத்தில் உள்ளவன், அசுத்தங்களின் இருப்பிடமாக உள்ளவன் என்று அறிகிறான். தனது ஆத்மாவானது ஈச்வரனின் சரீரமாக உள்ளபோதிலும், ஈச்வரன் இந்த தோஷங்களுக்கு எதிர்த்த்டாக உள்ளதை உணர்கிறான். இதனால் தான் ஈச்வரனை விட வேறுபட்டவன் என்று அறிகிறான். இந்த ஞானம் காரணமாக எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்து அதனால் புகழ் பெறும் தகுதியை அடைந்துவிடுகிறான்.

திருமந்த்ரத்தின் மூலம் அஹங்காரம் முதலானவை அழிதல்

ஸர்வாபேக்ஷித ஸங்க்ரஹமான திருமந்த்ரத்தைக் கொண்டு ஸாரதமார்த்தங்களை அநுஸந்திக்கும்போது, (1) ப்ரதமபதத்தில் த்ருதீயாக்ஷரத்தாலே ப்ரதிபந்நமான ஞானத்வாத்யநுஸந்தானத்தாலே தேஹ ததநுபந்திகளில் வரும் அஹங்கார மமகாரங்களையும், (2) ப்ரதமாக்ஷரத்தில் லுப்த சதுர்த்தியாலே ப்ரதிபந்நமான தாதர்த்தத்தாலே தேஹாதிரித்த ஆத்மஸ்வரூப ததுகுணங்களில் த்வம் மே அஹம் மே என்கிற ச்லோகத்தின்படியே தனக்குரிமையுண்டாக நினைக்கிற அஹங்கார மமகாரங்களையும், (3) மத்யமாக்ஷரத்தில் அவதாரணார்த்தத்தாலே

அந்யசேஷபூதோ அஹம் என்றும் மமாந்ய: சேஷி என்றும் வரும் அஹங்கார மமகாரங்களையும், (4) மத்யமபதத்தில் ப்ரதிபந்நமான நிஷேதவிசேஷத்தாலே ஸ்வரக்ஷணவ்யாபாரத்தைப் பற்ற வரும் நிரபேக்ஷஸ்வாதந்தர்ய நிரூபாதிக சேஷித்வாபிமானரூபங்களான அஹங்கார மமகாரங்களையும், (5) இந்நிஷேத ஸாமர்த்யந்தன்னாலே த்ருதீயபதத்தில் சதுர்த்தியாலே அபிப்ரேதமாய் பாவியான கைங்கர்யபர்யந்தாநுபவமாகிற பலத்தைப் பற்ற இப்போது பலாந்தராநுபவ ந்யாயத்தாலே வரும் ஸ்வாதீநகர்த்தருத்வ போக்த்தருத்வ ஸ்வார்த்த கர்த்தருத்வ போக்த்தருத்வ ப்ரமரூபங்களான அஹங்கார மமகாரங்களையும் யதா யோக்யம் ஆர்த்தமாகவும் சப்தமாகவும் அடியறுத்து இப்படி ஸ்திரப்ரதிஷ்ட ஞானராய்

விளக்கம் - அறியவேண்டிய அனைத்தின் ஸாரமாக உள்ள திருமந்த்ரத்தின் மூலமாக அறியவேண்டிய தத்துவங்களை முழுவதுமாக அறிகிறான். இவையாவன:

திருமந்த்ரத்தின் முதல் பதமான ஓம் என்பதன் மூன்றாம் எழுத்தான “ம” என்பதன் மூலம், ஆத்மா என்பது ஞானஸ்வரூபமானது என அறிகிறான். இதன் மூலமாக “இந்த உடலே நான்” என்னும் அஹங்காரத்தையும், “இவை என்னுடையவை” என்று உடல் மூலமாகத் தோன்றும் மமகாரத்தையும் கைவிடுகிறான்.

திருமந்த்ரத்தின் முதல் பதமான ஓம் என்பதன் முதல் எழுத்தான “அ” என்பதில் நான்காம் வேற்றுமை நீக்கப்பட்டதன் மூலம் ஜீவன் ஈச்வரனுக்காகவே உள்ளான் என்பதை உணர்கிறான். இதன் மூலம் ஸ்வாமி பராசர பட்டர் அருளிச்செய்த திருமஞ்சனக் கட்டிய ச்லோகத்தில் நம்பெருமாள் ஜீவனிடம், “நீ என்னுடையவன்”, என்னும்போது ஜீவன் அவனிடம், “அல்ல, நான் என்னுடையவன்”, என்று மறுப்பது போன்ற வாசகங்களை எண்ணிப்பார்க்கிறான். இது போன்று “தான் தனக்கே உரிமையானவன்”, என்னும் அஹங்காரம் மற்றும் மமகாரம் ஆகியவற்றைக் கைவிடுகிறான்.

திருமந்த்ரத்தின் முதல் பதமான ஓம் என்பதன் நடு எழுத்தான “உ” என்பதன் மூலம் “மட்டுமே” என்பது வெளிப்படுகிறது. இதனைக் கொண்டு “நான் எம்பெருமானைத் தவிர உள்ள மற்றவர்களுக்கு அடிமை” என்பதில் உள்ள அஹங்காரம், “எம்பெருமானை விடுத்து வேறு யாரோ எனக்கு எஜமானன்” என்பதில் உள்ள மமகாரம் ஆகியவற்றைக் கைவிடுகிறான்.

திருமந்த்ரத்தின் நடு பதமான நமோ (ந மம - நான் என்னுடையவன் அல்லன்) என்பதன் மூலம் ஜீவனுக்கு ஸ்வதந்த்ரம் என்று ஏதும் இல்லை என அறிகிறான். இதன் மூலம், “என்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதில் நான் சுதந்திரமானவன்” என்பதில் வெளிப்படும் அஹங்காரம், “இவ்விதம் என்னைக் காப்பாற்றிக்

கொள்ளும் செயலானது முழுவதுமாக என்னைச் சார்ந்ததே” என்பதில் வெளிப்படும் மமகாரம் ஆகியவற்றைக் கைவிடுகிறான்.

இப்படியாக உள்ள நமோ என்பதன் மூலம் ஸ்ரீவைகுண்டத்திற்குச் சென்று அங்கு எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தல் வரை உள்ள பலன்களின் பொருட்டு உண்டாகும் விபரீத எண்ணங்களை மாற்றிக் கொள்கிறான். இந்த எண்ணங்கள் எவை என்றால்: அஹங்காரம் - “நான் சுதந்திரமானவன்”, “என்னை யாரும் அனுபவிக்க இயலாது”; மமகாரம் - “இதனை நான் எனக்காகச் செய்கிறேன்”, “இதனை நானே அனுபவிப்பேன்” - போன்றவை ஆகும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

முழுசுஷுப்படி

ஸ்ரீமணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 22)

திருமந்திரத்திலும் த்வயத்திலும் நியதனாகையாவது - மந்த்ராந்தரங்களினுடைய அருகும் மறந்தும் போகாதே த்யாஜ்ய உபாதேயங்களைத் தெளிய அறிவிக்கும் திருமந்திரத்திலும் அதின் அர்த்தத்துக்கு விவரணமான த்வயத்திலும் நிஷ்டனாயிக்கை.

விளக்கம் - திருமந்திரத்திலும் த்வயத்திலும் நியதனாகை என்றால்: மற்ற மந்த்ரங்களின் அருகில் மறந்தும் சென்றுவிடாமல் இருத்தல்; நாம் எதனைக் கைவிட வேண்டும், எதனைக் கைக்கொள்ள வேண்டும் என்று விளக்கக்கூடிய திருமந்திரத்திலும் அதன் அர்த்தத்தை விளக்குவதான த்வயத்திலும் நிலைநிற்க வேண்டும்.

ஆசார்யப்ரேமம் கனத்திருக்கையாவது - கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரத்தையெல்லாம் உபதேசத்தாலே தனக்கு உண்டாக்கின ஆசார்ய விஷயத்தில் யஸ்ய தேவே பரா பக்திர் யதா தேவே ததா குரௌ என்கிறபடியே ப்ரேமம் அதிசயித்திருக்கை.

விளக்கம் - ஆசார்யப்ரேமம் கனத்திருக்கை என்றால்: மேலே கூறப்பட்ட பலவிதமான விஷயங்களை நமக்கு உபதேசித்த ஆசார்யனிடம் ஸ்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (6-23) - யஸ்ய தேவே பரா பக்திர் யதா தேவே ததா குரௌ - யாருக்கு உயர்ந்த தெய்வத்திடம் சிறந்த பக்தி உள்ளதோ, அந்த இறைபக்தி போன்று ஆசார்யனிடமும் உயர்ந்த பக்தி உள்ள - என்பது போன்று இருக்கவேண்டும்.

ஆசார்யன் பக்கலிலும், எம்பெருமான் பக்கலிலும் க்ருதஜ்ஞனாய்ப் போருகையாவது - நித்யஸம்ஸாரியான தன்னை நித்யஸூரிகள் பேற்றுக்கு அர்ஹனாம்படி இரும்பைப் பொன்னாக்குவாரைப்போலே திருத்தின ஆசார்யன்

பக்கலிலும், அத்வேஷாதிகளை விளைத்துக்கொண்டு வந்து ஆசார்ய விஷயத்தோடே சேர்த்த எம்பெருமான் பக்கலிலும் உபகார ஸம்ருதி உடையனாய்ப்போருகை.

விளக்கம் - ஆசார்யன் பக்கலிலும், எம்பெருமான் பக்கலிலும் க்ருதஜ்ஞனாய்ப்போருகை என்றால்: பலகாலமாக ஸம்ஸாரத்தில் சிக்கியபடி இருந்த நம்மை நித்யஸூரிகள் பெறுகின்ற மேன்மையைப் பெறும்படி - இரும்பை தங்கமாக்குவது போன்று - நம்மை செய்த ஆசார்யன் விஷயத்தில் நன்றியுடன் இருத்தல் வேண்டும். பல ஆண்டு காலமாக மிகவும் சிரமப்பட்டு நமக்குள்ள பகவத் த்வேஷத்தை விலக்கி, எம்பெருமானிடம் ஈடுபாடு கொள்ளும்படிச் செய்த ஆசார்யனுடன் நம்மைச் சேர்த்து வைத்ததற்காக எம்பெருமானிடம் நன்றியுடன் இருத்தல் வேண்டும்.

ஜ்ஞாநமும், விரக்தியும், சாந்தியுமுடையனாயிருக்கும் பரமஸாத்விகனோடே ஸஹவாஸம் பண்ணுகையாவது - தான் கலங்கினாலும் கலங்காமல் நோக்குகைக்கு உறுப்பாகவும், கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரங்கள் தனக்கு வர்த்திக்கைக்கு உறுப்பாகவும் தத்வயாதாத்மய ஜ்ஞாநமும் அப்ராப்தவிஷய விரத்தியும், இவைதானிரண்டும் நமக்குண் டென்று இறுமாப்பற்றிருக்கையாகிற சாந்தியும் உடையனாயிருக்கும் பரமஸத்வ நிஷ்டனாயிருப்பானொரு பாகவதனோடேகூட வஸித்துப்போருகை.

விளக்கம் - ஜ்ஞாநமும், விரக்தியும், சாந்தியுமுடையனாயிருக்கும் பரமஸாத்விகனோடே ஸஹவாஸம் பண்ணுகை என்றால்: சிறந்த ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனுடன் வசித்தல் வேண்டும். அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவனிடம் ஞானம், விரக்தி, சாந்தி ஆகியவை இருத்தல் வேண்டும். ஞானம் என்றால் - அவனே கலங்கினாலும், அந்த ஞானமானது அவனைக் கலங்காமல் காப்பாற்றுவதாகவும், மேலே கூறப்பட்ட குணங்களை உண்டாக்குவதாகவும் இருக்கும். விரக்தி என்பது உலக விஷயங்களில் பற்றுதல் இல்லாமை ஆகும். சாந்தி என்பது தன்னிடம் உள்ள ஞானம் மற்றும் விரக்தி ஆகியவை குறித்து எந்தவிதமான கர்வமும் இல்லாமை ஆகும். இந்தத் தன்மைகள் கொண்ட பாகவதனுடன் இருத்தல் வேண்டும்.

வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அச்யாபேக்ஷிதம் என்றது - இவையித்தனையும் வைஷ்ணவனென்றிருப்பானொரு அதிகாரிக்கு அவச்யம் உண்டாகவேண்டும் - என்கை.

விளக்கம் - வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அச்யாபேசுஷிதம் என்றால்: மேலே கூறப்பட்ட அனைத்தும் ஸ்ரீவைஷ்ணவன் ஒருவனிடம் அவசியம் இருக்கவேண்டிய தன்மைகள் ஆகும்.

117. இந்த அதிகாரிக்கு ரஹஸ்யத்ரயமும் அநுஸந்தேயம்.

அவதாரிகை - இப்படியிருக்கும் இவனுக்கு அநுஸந்தாந விஷயம் வகுத்து அருளிச் செய்கிறார் மேல் - இந்த - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படி உள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவன் அநுஸந்திக்க வேண்டிய விஷயம் என்ன என்று அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது கீழ் சொன்ன ஆகாரங்களையுடையனாயிருக்கும் இவ்வதிகாரிக்கு அந்த ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களுக்கு வர்த்தகமான ரஹஸ்யத்ரயமும் அநுஸந்தாந விஷயமாக வேணும் - என்கை.

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்கு அங்கு கூறப்பட்ட ஞானத்தை வளர்க்கவல்ல திருமந்தரம், த்வயம், சரமச்லோகம் ஆகிய மூன்றும் அநுஸந்திக்கப்பட வேண்டியவை ஆகும்.

118. எல்லா ப்ரமாணங்களிலும் தேஹத்தாலே பேறென்கிறது; திருமந்திரத்தில் ஆத்மாவாலே பேறென்கிறது; சரமச்லோகத்தில் ஈச்வரனாலே பேறென்கிறது; த்வயத்தில் பெரியபிராட்டியாராலே பேறென்கிறது.

அவதாரிகை - இனி த்வயத்திற் சொல்லுகிற அர்த்தத்தின் வீறுடைமையை அறிவிக் கைக்காக சாஸ்த்ரம், திருமந்தரம், சரமச்லோகம் இவற்றிற் சொல்லுகிற ப்ராகாரங்களை அருளிச்செய்து கொண்டு சென்று, பின்னை அது தன்னை அருளிச் செய்கிறார் - எல்லா ப்ரமாணங்களிலும் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து த்வயத்தில் கூறப்பட்ட அர்த்தத்தின் மேன்மையை விளக்க எண்ணி, அதனைத் தொடங்குகிறார். இதற்காக முதலில் சாஸ்த்ரங்கள், திருமந்தரம் மற்றும் சரமச்லோகம் ஆகியவற்றின் சாரமான பொருளை விளக்கிவிட்டு, அதன் பின்னர் த்வயத்தின் சாரத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, சேதநனுடைய விசிஷ்டவேஷத்திலே நோக்கான சகல சாஸ்த்ரங்களிலும், ஸாதநாநுஷ்டாந போக்யமான தேஹத்தாலே இவனுக்குப் புருஷார்த்த லாபம் என்கிறது. நிஷ்க்ருஷ்டவேஷத்திலே நோக்கான திருமந்திரத்தில், இவன் ஸ்வரக்ஷணத்தில் நின்றும் கைவாங்கினாலொழிய ஈச்வரனுடைய ரக்ஷகத்வம் ஜீவியாமையாலே தத்ப்ரவ்ருத்தி விரோதியான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியை விட்டிருக்கும் ஆத்மாவாலே புருஷார்த்த லாபம் என்கிறது. ஈச்வர ஸ்வாதந்த்ரயத்திலே நோக்கான சரமச்லோகத்தில், இவனுடைய ஸ்வீகாரமும் மிகையாம்படி, தானே கைக்கொண்டு ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தக ஸகலபாபங்களையும் தள்ளிப் பொகட்டு, தன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக் கொள்ளும் ஈச்வரனாலே புருஷார்த்த லாபம் என்கிறது. ஈச்வரனுடைய லக்ஷ்மீவிசிஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கான த்வயத்தில், விசேஷண பூதையான பெரிய பிராட்டியாராலே புருஷார்த்த லாபமென்கிறது - என்கை.

விளக்கம் - வேதங்கள் முதலான சாஸ்த்ரங்கள், அந்த சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்ட ஸாதனங்களை இயற்றவல்ல உடல் மூலமாகவே புருஷார்த்தங்களைக் கைக்கொள்ள இயலும் என்று கூறுகின்றன. திருமந்த்ரத்தில் - ஜீவன் தன்னைத்தானே காப்பாற்றிக் கொள்ள இயலாது என்று கைவிட்டால் ஒழிய ஸர்வேச்வரன் ரக்ஷிக்க மாட்டான் என்று உணர்த்தப்பட்டது. இதன் மூலம் எம்பெருமான் ஜீவனைக் காப்பதற்காகச் செய்யும் அனைத்து முயற்சிகளுக்கும், ஜீவன் தானே தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளச் செய்யும் முயற்சிகளே தடையாக உள்ளன என்பது புரிகிறது. இப்படிப்பட்ட முயற்சிகளை கைவிடும் ஆத்மா மூலமாகவே உயர்ந்த புருஷார்த்தங்கள் கிட்டுகின்றன என்று திருமந்த்ரம் கூறுகிறது. சரமச்லோகத்தில் - யாருக்கும் வசப்படாமல், சுதந்திரமாக நின்று, எதனையும் செய்யக்கூடியவன் எம்பெருமான் என்பது வெளிப்படுகிறது. இங்கு ஜீவனை தானாகவே எம்பெருமான் கைக்கொண்டு, தன்னை அடைவதற்குத் தடையாக உள்ள ஜீவனின் பாவங்களை தானே விலக்கி, தனது திருவடிகளில் சேர்த்துக் கொள்கிறான் என்று கூறப்பட்டது. ஆக சரமச்லோகத்தில் எம்பெருமான் மூலமாகவே உயர்ந்த புருஷார்த்தங்கள் கிட்டுகின்றன என்று கூறப்பட்டது. மஹாலக்ஷ்மியுடன் கூடிய நாராயணனைப் பற்றுகிறேன் என்று கூறும் த்வயத்தில், பெரியபிராட்டி மூலமாகவே உயர்ந்த புருஷார்த்தங்கள் கிட்டுகின்றன என்பது வெளிப்படுகிறது.

119. பெரியபிராட்டியாராலே பேறாகையாவது, இவள் புருஷகாரமானாலல்லது ஈச்வரன் கார்யஞ்செய்யானென்கை.

அவதாரிகை - உபாயம் ஈச்வரனாயிருக்க, இவளாலே பேறாகையாதென் என்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் - பெரியபிராட்டி - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அனைத்துப் பலன்களையும் அளிக்கவல்ல உபாயமாக ஈச்வரன் உள்ளபோது, பெரியபிராட்டியார் மூலமாகப் புருஷார்த்தங்கள் கிட்டுதல் எப்படி என்ற சந்தேகத்துக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹாரங்கள் இரண்டும் பண்ணுவான் ஈச்வரனேயாயிருக்கப் பெரியபிராட்டியாலே இவனுக்குப் பேறாகை ஆகிறது -இவனுடைய அபராதத்தைப் பாராதே ரக்ஷிக்கும்படி இவள் புருஷகாரமானால் ஒழிய, ஈச்வரன் இவன் கார்யஞ்செய்யான் என்றபடி.

விளக்கம் - நாம் அடையவேண்டியவற்றை அளிப்பது, நாம் விலக்க வேண்டியவற்றைத் தள்ளுவது ஆகியவற்றை ஈச்வரனே செய்கிறான். இப்படி உள்ளபோது, பெரியபிராட்டி மூலமாக புருஷார்த்தம் கிட்டுவது எப்படி என்றால்: நம்முடைய குற்றங்களை எம்பெருமான் காணாதபடி, நமக்காக எம்பெருமானிடம் பெரியபிராட்டி சிபாரிசு (புருஷகாரம்) செய்யவில்லை என்றால், நமக்காக எம்பெருமான் எதனையும் செய்யமாட்டான் என்று கருத்து.

ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீமணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

திருமங்கையாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவெழுகூற்றிருக்கை

(பகுதி - 5)

வ்யாக்யானம் - 1

(நாற்றிசையித்யாதி) - பெருமதிப்பரான இந்த்ராதிகளுக்கேயோ அபேக்ஷிதம் செய்ததென்னில், அன்று - ஆபத்தும் விச்வாஸமும் என்கிறது அல்பமுண்டானால் தான் தண்ணியரான திர்யக்குகளுக்கும் அபேக்ஷிதஞ்செய்யுமென்கிறது. (நாற்றிசை நடுங்க) - ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுடைய ஆபத்தை நினைத்துக் கலங்கின கலக்கத்தைக் கண்டு "ஜகத்துக்கு என்ன மிறுக்குப்புகுகிறதோ? என்று அறியாதே நடுங்க. (அஞ்சிறைப் பறவையேறி) - மிக்க அழகையும் வேகத்தையும் உடைத்தான சிறகையுடைத்தான பெரிய திருவடி மேலே ஏறி. (நால்வாய் மும்மதத் திருசெவி ஒரு தனி வேழத்தரந்தையை) - நாலாநின்ற வாயையும், மூன்று மதத்தையும், இரண்டு செவியையுமுடைத்தாய். வேறு துணையின்றிக்கே தன் மிடுக்கற்று நின்ற ஆணையினுடைய மஹாதுக்கத்தை. அரந்தை = துக்கம். (ஒரு நாளிருநீர் மடுவுள் தீர்த்தனை) - அத்தசையிலே வேற்று நிலமாய்ப் பெரிய நீர் வெள்ளமான மடுவிலே தீர்த்தாய். "முதலையின் வாயிலே நின்றும் ஆணையை மீட்டாற்போலே ஸம்ஸாரங்கொண்ட என்னையும் மீட்கவேண்டும்" என்கிறார். கஜ ஆகர்ஷதே தீரே க்ராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே தயோர்த்வந்த்வஸமம் யுத்தம் திவ்யம் வர்ஷ ஸஹஸ்ரகம் என்று ஆணைக்கு முதல் ஒன்று, எனக்கு முதலை ஐந்து; அது மிடுக்கனான யானை, நான் துர்ப்பலனென்கிறார்.

விளக்கம் - (நாற்றிசையித்யாதி) - மிகவும் சிறந்த செல்வம் போன்றவை உடைய இந்த்ரன் முதலான தேவர்களுக்கும் தன்னை இவ்விதம் தாழ்த்திக் கொண்டு உதவுவானா என்றால் - ஆபத்தும், விச்வாசமும் எந்த ஒரு தாழ்வான விலங்கிற்கும் ஒரே நேரத்தில் இருந்தால் போதும், அவர்களுக்கு உதவுவான் என்று கருத்து. (நாற்றிசை நடுங்க) - ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுடைய ஆபத்தை நினைத்து

எம்பெருமானான் பெரிதும் கலங்கினான். இந்தக் கலக்கமான நிலையைக் கண்டு அனைவரும், “எம்பெருமாள் கலங்குகிறானே! இந்த உலகிற்கு ஏதேனும் ஆபத்து வருகிறதோ?”, என்று நடுங்கினர். (அஞ்சிறைப் பறவையேறி) - அழகையும் வேகத்தையும் ஒருங்கே கொண்ட சிறகுகளை உடைய கருடன் மீது ஏறி. (நால்வாய் மும்மதத்திருசெவி ஒரு தனி வேழத்தரந்தையை) - தொங்கும் வாய், மூன்று அவயவங்களில் இருந்து பெருகும் மதநீர், அசைந்தபடி உள்ள இரு செவிகள் கொண்டதாக. வேறு எந்தத் துணையும் இல்லாமல், தனது பலம் முழுவதும் இழந்ததாய் நின்ற யானையின் பெரிய துன்பத்தை. (ஒரு நாளிருநீர் மடுவுள் தீர்த்தனை) - யானையின் பலம் செல்லாத பெரிய நீர்நிலையில் தீர்த்தாய். முதலையின் பிடியில் இருந்து யானை மீட்டது போன்று, ஸம்ஸாரம் என்னும் முதலையின் பிடியில் இருந்து என்னை நீ மீட்க வேண்டும் என்று கருத்து. விஷ்ணு தர்மம் - கஜ ஆகர்ஷதே தீரே க்ராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே தயோர்த்வந்த்வஸமம் யுத்தம் திவ்யம் வர்ஷ ஸஹஸ்ரகம் - யானை கரைக்கு இழுக்க, முதலை நீருக்கு இழுக்க, இப்படியாக இரண்டும் ஆயிரம் தேவ வருடங்கள் சண்டையிட்டன - என்று கூறியது. இப்படியாக உள்ள யானைக்கு முதலை ஒரே விரோதி, ஆனால் எனக்கு ஐந்து இந்திரியங்கள் என ஐந்து விரோதிகள்; யானை மிகுந்த பலம் கொண்டது, நானோ பலம் அற்றவன்.

வ்யாக்யானம் - 2

பெருமதிப்பரான இந்த்ராதிகளுக்குக்காக உன்னையழியமாறிக் கார்யஞ் செய்தவளவேயோ? ஜந்மவ்ருத்தாதிகளால் குறைய நின்ற ஆனை இடர்பட்ட மடுவின் கரையிலே அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்து விழுந்தவனன்றோ? (நாற்றிசையித்யாதி) - “ஜகத் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்கும் ஸங்கல்பித்ததுக்கு அவ்வருகுண்டென்றறியாமையாலே, ஜகதுபஸம்ஹாரத்துக்கும் அவ்வருகாயிருந்ததீ. இதொரு சீற்றமிருந்தபடியென்” என்று இருந்ததே குடியாக எல்லாருமஞ்சும்படியாக. மேருவுக்கினிய மேகம்போலே. அழகிய சிறகையுடைய பெரியதிருவடி திருத்தோளிலே ஏறி. பெரிய வேகத்தோடே நாலா நின்றுள்ள வாயையுடைத்தாய். மூன்று வகைப்பட்ட மதத்தையுடைத்தாய். இரண்டு செவியையுடைத்தாய். வேறு துணையின்றிக்கே அத்விதீயமாயிருக்கிற யானையுடைய துக்கத்தை அத்தசையிலே வேற்று நிலமாய். மிக்க வெள்ளத்தை உடைத்தான மடுவிலே அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்து விழுந்து போக்கினாய். க்ரஹம் சக்ரேண மாதவ: படுவிலே போய்ப்புக்கு ஆனையையும் முதலையையுமாக அணைத்துக் கொண்டு போந்து கரையிலேயேறி ஆனைக்கு நலிவுவாராதபடி திருவாழியாலே முதலையைக் கீறிப் பொகட்டானாயிற்று. “ராஜபுத்ரனோடு வினையுண்ட கைக்கூட்டனுக்கும் பால் திரளையிடக் கடவது காண்” என்று பட்டரருளிச் செய்யும்படி. “நால்வாய் மும்மதத்திருசெவி ஒரு தனி

வேழத்தரந்தையை” என்றாற்போலே சொல்லுவதுக்குக் கருத்தென்னென்னில், ப்ரஜை கிணற்றிலே விழுந்தால் “காதுங்கண்ட வாளியும், காலுந்தலையும், வடிவுமிருக்கும்படிகாண்” என்பாரைப்போலே. இடர்ப்பட்ட இதினுடைய அவயவங்கள் அவனுக்கு ஆகர்ஷகமானபடியாலே சொல்லுகிறது. (வேழத்தரந்தையை) எளியராயிருப்பார் நோவுபட்டாற்போலன்றிறெ இதினுடைய நோவுபாடு. பரமாபதமாபந்: ஸர்வேச்வரன் தன்னைப் பேணாதே வந்து விழவேண்டும்படி கரைகண்ட ஆபத்தாயிற்று. இவ்வாபத்துக்கு அவதியென்னென்னில், மநஸாசிந்தயத் வாயால் கூப்பிடுமதோவிற்று; (ஒருநாள் இருநீர் மடுவுள் தீர்த்தனை) அங்கு காலம் அளவிட்டிருக்கும். முதலை ஒன்று, தான் ஆனை; இங்கோவென்றால் காலமநாதி, இந்த்ரியங்களைந்து, நானோ துர்ப்பலன்; ஆனால் வாசி பார்த்துத்தர வேண்டாவோ? ”காலைக் கதுவிடுகின்ற கயலொடு வாளை விரவி” ஆந்தராளர் குடியிலே பிறந்து, ஈச்வரன் மர்மஜ்ஞையாயிருப்பாளொருத்தி வார்த்தை - ஒரு நீர்ப்புழு நலியப் பொறுக்க மாட்டாதவன்; இரண்டுகிடாய் காலைப்பற்றி நலிகிறது என்கிறாள்.

விளக்கம் - செல்வம் படைத்த இந்த்ரன் முதலான தேவர்களுக்காக மட்டுமே உன்னைத் தாழ்த்திக் கொண்டு அவர்கள் செயலைச் செய்வானோ? என்றால், அப்படி அல்ல - மிகவும் தாழ்ந்த விலங்குகளில் ஒன்றான யானைக்காக, அந்த யானைத் துன்பத்துடன் நின்ற மடுவின் கரைக்கு அரைகுலைய தலைகுலைய வந்தான் அல்லவோ? (நாற்றிசையித்யாதி) - இந்த உலகைப் படைக்கும்போது ஸங்கல்பத்தால் செய்வது போன்று, ஸம்ஹாரம் செய்யும்போதுகூட ஸங்கல்பத்தாலே செய்வவன் ஆயிற்றே; அப்படி உள்ளபோது இத்தனை சீற்றத்துடன் ஓடுகிறானே என்று அனைவரும் அஞ்சும்படியாக ஓடினான். பொன் போன்ற மேருமலை மீது கார்மேகம் அமர்ந்துள்ளது போன்று, அழகிய சிறகுகள் கொண்ட கருடன் மீது அமர்ந்து வந்தான். தும்பிக்கை உயரத் தூக்கி நிற்பதால் தொங்கும் வாய், மூன்று அவயவங்களில் (இரு கன்னங்கள், குறி) இருந்து வடிகின்ற மதநீர், இரண்டு செவிகளுடன் கூடிய யானை. வேறு துணை இல்லாமல், இதனைப் போல் துன்பம் அடைந்தது வேறு ஏதும் இல்லை என்று கூறலாம்படி நின்ற யானை. இப்படிப்பட்ட யானையுன் துன்பத்தை, அதன் பலம் செல்லாத இடமாகிய நீரில், மிகுந்த நீரைக் கொண்ட மடுவில் இருந்து, அரைகுலைய தலைகுலைய ஓடிவந்து காப்பாற்றினாய்.

விஷ்ணுதர்மம் - க்ரஹம் சக்ரேண மாதவ: - முதலையை மாதவன் சக்கரத்தால் வீழ்த்தினான் - என்பதற்கு ஏற்ப, மடுவில் புகுந்து யானையையும் முதலையையும் அணைத்து கொண்டு கரைக்கு வந்தான். யானைக்கு எந்தவிதமான ஆபத்தும் நேராதபடி தனது சக்கரம் கொண்டு முதலையைக் கிழித்தான். பட்டர் - ராஜபுத்ரனோடு வினையுண்ட கைக்கூட்டனுக்கும் பால் திரளையிடக் கடவது

காண் - அரசுகுமாரனுக்கு மல்யுத்தப் பயிற்சி அளிப்பதற்காக, அவனுடன் சேர்ந்து சண்டையிடும் வீரர்களுக்கும் பால்சாதம் அளிப்பார்கள், அது போன்று யானையுடன் சண்டையிட்ட முதலைக்கும் எம்பெருமானால் அணைத்துக் கொள்ளப்படும் பேறு கிட்டியது - என்று அருளிச்செய்வார். “நால்வாய் மும்மதத்திருசெவி ஒரு தனி வேழத்தரந்தையை” என்று யானையை ஏன் வர்ணிக்க வேண்டும்? கிணற்றில் விழுந்த ஒரு குழந்தையைக் காப்பாற்றிய பின்னர் அதனைப் பார்த்து, “இந்தக் குழந்தையின் காது எத்தனை அழகு, காலும் தலையும் என்ன அழகு! உருவம் எத்தனை அழகு!” என்று வியப்புடன் கூறி மகிழ்வார்கள் அன்றோ? அது போன்றே இங்கும் யானையைப் பற்றிக் கூறினார். துன்பத்தில் நின்ற யானையின் இந்த உறுப்புகளின் அழகு அல்லவோ இவனை இங்கு இழுத்து வந்தது! (வேழத்தரந்தையை) - சிறிய உருவம் கொண்டவர்களின் துன்பம் சிறியதாக உள்ளது போன்று அல்லாமல், யானையின் பெருந்த உருவத்திற்கு ஏற்ப பெரிய துன்பம் உண்டானது. விஷ்ணு தர்மம் - பரமாபதமாபந்: - தனது ஆபத்தைக் கண்ட யானை விஷ்ணுவைத் த்யானித்தான் - என்றது. ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய மேன்மையைக் காண இயலாதபடி வேகமாக ஓடிவந்து மடுவின் கரையில் நிற்கும்படியாக இவனது ஆபத்து இருந்தது. இது எப்படிப்பட்ட ஆபத்து என்றால் - மநஸாசிந்தயத் - வாயால் கூப்பிடவும் இயலாதபடி, மனதி மட்டுமே எம்பெருமானைத் த்யானிக்கும்படியாக இருந்தது. (ஒருநாள் இருநீர் மடுவுள் தீர்த்தனை) - ஒரு முதலை யானையைச் சில காலங்கள் மட்டுமே துன்பப்படுத்தியது. ஆயினும் அதனை இவனால் பொறுக்க இயலவில்லை. இங்கு நான் இந்தரியங்கள் என்னும் ஐந்து முதலைகளின் பிடியில் பலகாலம் துன்பப்பட்டபடி உள்ளேன். ஆகவே எனக்கும் யானைக்கும் உள்ள துன்பத்தின் வேறுபாடு கண்டு உதவவேண்டாமோ? நாச்சியார் திருமொழி (3-5) - காலைக் கதுவிடுகின்ற கயலொடு வாளை விரவி - ஒரு முதலை யானையைத் துன்புறுத்துவதைக் கண்டு பொறுக்கமாட்டாமல் ஓடி வந்த நீ, கயல் மற்றும் வாளை என்னும் இரு வகையான மீன்கள் துன்புறுத்துவதைக் கண்டும் வாராமல் உள்ளாயே - என்றது காண்க.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை

(பகுதி - 12)

5. பெண்டிரால் சுகங்கள் உய்ப்பான் பெரியதோர் இடும்பை பூண்டு
உண்டு இரா கிடக்கும்போது உடலுக்கே கரைந்து நைந்து
தண் துழாய் மாலை மார்பன் தமர்களாய்ப் பாடி ஆடித்
தொண்டு பூண்டு அமுதம் உண்ணாத் தொழும்பர் சோறு உகக்குமாறே

பொருள் - பெண்கள் மூலமாகச் சுகங்கள் பெறுவதாக எண்ணிக் கொண்டு, பலவிதமான கடினங்களையும் அனுபவித்தபடி உள்ளனர். இத்தனை துன்பங்களையும் ஏற்றுக் கொண்டு, இரவு நேரத்தில் உணவு உண்டு, படுக்கையில் கிடக்கும்போது, தங்களது உடலைக் காப்பதற்கு என்ன செய்வது என்று கவலைப்பட்டபடியே உள்ளனர். இதனால் மனம் நொந்து கிடக்கின்றனர். மிகவும் குளிர்ந்த துளசிமாலையை அணிந்த திருவரங்களின் அடியார்களாக நின்று கொண்டு, அவனது திருக்கல்யாண குணங்களை வாயாரப் பாடி, அந்த குணங்களை எண்ணி ஆடி, அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யும் தன்மையை அடைந்து, அந்த அனுபவம் என்னும் அமிர்தம் பெறாமல் இவர்கள் உள்ளனர். இந்த அமிர்தத்தை விடுத்து இவர்கள் சோற்றை ஏன் விரும்புகின்றனரோ?

அவதாரிகை - "பிறவியுள் பிணங்குமாறு" என்று விலசுஷண விஷயத்தை விட்டு துர்விஷயங்களைப் பற்றி அநர்த்தப்படுவதே" என்று வெறுத்தார் கீழ். ஏன்றான்? ஷோடசவயஸ்கையான ஸ்த்ரீகள் ஸஞ்சரிக்கிற ஸம்ஸாரத்துக்குப் பொல்லாங்கு சொல்லுவானென்? என்று லோகாயதிகன் ப்ரத்யவஸ்த்தானம் பண்ணினான். அவனாகிறான் - தேஹாதிரித்தமாயிருப்பானொரு ஆத்மாவுண்டென்றும், தர்மாதர்மங் களுண்டென்றும், பரலோகமுண்டென்றும் சொல்லுகிறவை அஸத்யம்; ப்ரத்யக்ஷிக்கிற உடம்பு கொண்டு அநுபவிக்கிற த்ருஷ்டாநுபவமொழிய வேறொன்றில்லை என்னுமவன். அவர்களைக் குறித்து விஷயங்கள் அல்பாஸ்திரத்வாத்யநேக தோஷதூஷிதங்கள். இவை எல்லாம் சொல்லவேண்டுவது லபித்தாலிறே, துராராதமாகையாலே லபிக்கை அரிது என்கிறார்.

விளக்கம் - மிகவும் உயர்ந்த எம்பெருமானைக் கைவிட்டு, அற்பமான விஷயங்களில் ஈடுபட்டபடி உள்ளனரே என்று “பிறவியுள் பிணங்குமாறு” என்னும் பாசரம் மூலமாக நொந்துகொண்டார். இதனைக் கேட்ட லோகாயதன், “உலக விஷயங்களுக்கு என்ன குறை உள்ளது? இன்பம் அளிக்கவல்ல பதினாறு வயதுப் பெண்கள் நிறைந்த ஸம்ஸாரத்தை ஏன் தூற்றவேண்டும்?, என்று கேட்டான். இவனது தத்துவம் என்ன என்றால் - உடலைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஆத்மா உண்டு; தர்மம்-அதர்மம் என்பது உண்டு; பரமபதம் என்பது இல்லை; கண்களால் காணப்படும் இந்த உடலைக் கொண்டு, இந்த உலகில் உள்ளவற்றை அனுபவிப்பது அல்லாமல், இந்த உடலைக் கைவிட்டு அங்கு சென்று அனுபவிப்பது என்பது கிடையாது - என்பதாகும். இவனுக்கு ஆழ்வார், “இந்த உடலைக் கொண்டு பெறக்கூடிய பலன்கள் தாழ்ந்தவையே. அவை நிலையில்லாத பலன்கள் ஆகும். அப்படிப்பட்ட பலன்கள் கூட மிகவும் கடினப்பட்டே அடைவதாக உள்ளது”, என்று பதில் அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பெண்டிரால் சுகங்கள் உய்ப்பான்) - இவனுடைய ஸங்கல்ப வாக்யம்; அக்னியை அணைந்து விடாய் தீர நினைப்பாரைப் போலேயும், ஆடுகிற பாம்பின் நிழலிலே ஒதுங்கி க்லேசம் தீர நினைப்பாரைப் போலேயும், விஷ பசுஷணத்தைப் பண்ணி தரிக்க நினைப்பாரைப் போலேயும், துக்க ஸாதநத்தையிறே ஸுகஸாதநமாக நீ ப்ரமிக்கிறது. “கொண்ட பெண்டிர்” என்கிறபடியே, தன்னுடைய அநந்யத்வம் தோற்ற, “அது வேணும் இது வேணும்” என்று துச்சுகங்களை அபேக்ஷித்து அலைக்கும் விஷயமிறே. இவனுடைய த்ரவ்யத்தளவும் போகத்தளவுமிறே இவன்பக்கம் ஆதாரம். “பெண்டிரால்” என்றது ஜாத்யபிப்ராயமானபோது, த்ரவ்யத்தளவிலே காலத்தையும் பரிச்சேதித்துப் பரிக்க்ரஹிப்பார்கள்; த்ரவ்யப்ரதானைகளாகையாலே, இவன் நினைத்த போகரஸம் அங்கில்லை; பிறர் காணில் எளிவரவு; அத்தைத் தப்பினானாகில் மேல் நரகம். இதுவாய்த்து விஷயஸ்வபாவமிருப்பது. ஆநந்தமய: என்கிற விஷயத்தை லபித்தாற் போலேயிறே இவனுக்கு ஒரு ஸ்த்ரீபதார்த்தம் லபித்தால் இருப்பது. “சுகங்கள்” என்கிற பஹுவசநத்தாலே ஸர்வ ரஸங்களும் இவளாலே என்றிருக்கை. “இவள் கால்நலத்தாலே தநமுண்டாம்; பக்வையானவளவிலே காமரஸம்; ததநந்தரத்திலே புத்ரஸம்பத்து” என்றாற்போலேயிறே இவன் அபிமானித்திருப்பது. “உய்ப்பான்” என்றது, இவன் இப்படி பாரித்துப் போமதொழிய அவ்விஷயத்தில் அநுபாவ்யமாயிருப்பதொரு ரஸமில்லை. நிஹீநவிஷயமாகையாலே, நெடுநாள் சென்றாலும் “இன்னது அனுபவித்தோம்” என்று ப்ரத்யபிஜ்ஞை பண்ணலாவதொன்றில்லை; இவனுடைய பாதி ஸம்வாதமேயுள்ளது. அவர்கள்

த்ரவ்யபரைகளாய் அநாதரித்தாலும் அவ்வநாதாமே ஹேதுவாக ச்ரத்தை மிகும் இவனுக்கு.

விளக்கம் - (பெண்டிரால் சுகங்கள் உய்ப்பான்) - “பெண்கள் மூலம் இன்பம் அனுபவிக்க வேண்டும்” என்பது இவனது உறுதியான எண்ணமாக உள்ளது. இது எப்படி உள்ளது என்றால் - நெருப்பினைக் கட்டித் தழுவி தாகம் தீர்த்துக் கொள்ள எண்ணுவது போன்றும், ஆடுகிற பாம்பின் படத்தின் நிழலில் ஒதுங்கி களைப்பு நீக்க எண்ணுவது போன்றும், விஷம் கலந்த சோற்றை உண்டு உயிர்வாழ எண்ணுவது போன்றும் உள்ளது. இதன் கருத்து - துன்பம் விளைவிக்கவல்ல வஸ்துவை இன்பம் அளிக்கவல்லதாக எண்ணுகிறான் - என்பதாகும். திருவாய்மொழி (9-1-1) - கொண்ட பெண்டிர் - கூறுவது போன்று இவனிடம் “அது வேண்டும், இது வேண்டும்”, என்று இவனால் எளிதில் ஈட்ட முடியாதவைகளைப் பெற்றுத் தரும்படி இவனை அங்குமிங்கும் அலைக்கழித்தபடி உள்ள பெண்கள். இவனிடம் பொருள், போகம் ஆகியவை உள்ள காலம்வரை மட்டுமே இவனிடம் ப்ரியம் உள்ளது. “பெண்டிரால்” என்றது - இந்தப் பதம் வேசிகளையும் குறிக்கும் என்பதால், இவன் அளிக்கும் பொருளுக்குத் தகுந்த அளவு மட்டுமே அவர்கள் இன்பத்தை அளிப்பார்கள் - என்றாகிறது. எனவே இவன் விரும்பும் அளவு இன்பன் அவர்கள் அளிப்பதில்லை. இதனை மற்றவர்கள் காண நேரிட்டால் பெரும் அவமானமாக ஆகிறது. இந்த அவமானத்திலிருந்து தப்பித்து விட்டாலும், நரகத்திலிருந்து தப்ப இயலாது. இப்படியாகவே பெண்கள் மூலம் உண்டாகும் இன்பம் உள்ளது. தைத்திரீய உபநிஷத் - ஆநந்தமய: - என்று கூறுவது போன்று, இவன் பெண்கள் மூலம் உண்டாகும் சுகத்தை பரமாத்மாவையே பெற்ற ஆனந்தம் என்று எண்ணுகிறான். “சுகங்கள்” என்று பன்மையில் கூறியது மூலம் “அனைத்து சுகங்களும் இவள் மூலமே” என்று எண்ணுகிறான் என்றாகிறது. “இவள் நம் கால் எடுத்து வைத்த நேரம் நமக்கு செல்வம் உண்டானது; பெரியவளான பின்னர் காமரஸம் அளிப்பான்; அதன் பின்னர் புத்திர செல்வம் அளிப்பான்”, என்று எண்ணியபடி உள்ளான். “உய்ப்பான்” என்று கூறியது மூலம், இவன் இப்படி எண்ணியபடி உள்ளான் என்றாலும், அந்தப் பெண்ணிடம் எந்த இன்பமும் இல்லை என்பதே உண்மை என்று உணர்த்தப்பட்டது. பல நாட்கள் காமத்தை அனுபவித்தாலும், “இது நாள் வரை இதனை அனுபவித்தோம்” என்று எண்ணுவதற்கு ஏதும் இல்லை. இவன் அவர்களிடம் அத்தனை ஈடுபாட்டுடன் உள்ளான் அன்றி, அவர்கள் அதுபோல் இருப்பதில்லை. இவனிடம் பொருள் இல்லை என்று உணர்ந்து இவனை அவமானம் செய்தாலும், அந்த அவமானமே இவனுக்கு அவர்கள் மீது மேலும் அதிக காமம் உண்டாகக் காரணமாகிவிடுகிறது.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்